

ΕΙΚΟΝΩΝ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ

Με τους μαθητές της Δ₂ τάξης του 106^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών, συναποφασίσαμε να δημιουργήσουμε τα δικά μας **παραμύθια από εικόνες**. Κατόπιν να συνθέσουμε ένα **ομαδικό παραμύθι**, που να έχει ως εικονογράφηση τις εικόνες του σχολικού ημερολογίου, κάθε μια απ' τις οποίες είχε φιλοτεχνηθεί από ένα τμήμα του σχολείου μας. Το διαθεματικό σχέδιο εργασίας σχεδιάστηκε, οργανώθηκε και υλοποιήθηκε το σχολικό έτος 2011-12 στα πλαίσια του μαθήματος της *Αισθητικής Αγωγής* και είχε ετήσια διάρκεια.

Όλα ξεκίνησαν από μια μορφή **ενδοσχολικής επικοινωνίας**...κάπως πρωτότυπη! Ανακαλύψαμε στη σχολική βιβλιοθήκη ένα λεύκωμα, που είχαν δημιουργήσει στο παρελθόν κάποιοι μαθητές του σχολείου μας με δικές τους χριστουγεννιάτικες ιστορίες, καθεμιά γραμμένη από δύο παιδιά και βασισμένη σε γιορτινές εικόνες, που τα ίδια παιδιά είχαν χρωματίσει. Η ιδέα αυτή μας συνάρπασε κι έτσι ξεκινήσαμε να γράφουμε κι εμείς, με τον ίδιο τρόπο, χριστουγεννιάτικα παραμύθια. Όταν οι ιστορίες μας ανακοινώθηκαν στην τάξη, ο ενθουσιασμός όλων μας ήταν τόσο μεγάλος, που, αν και οι γιορτές τελείωσαν, το κέφι μας δεν έλεγε να τελειώσει! Συνεχίσαμε τη συγγραφή παραμυθιών με αφετηριακό ερέθισμα άλλες εικόνες, οι οποίες προέρχονταν από ημερολόγιο με πίνακες ζωγραφικής φιλοτεχνημένους με το στόμα ή το πόδι- *ευχαριστούμε αυτούς τους καλλιτέχνες με τις ιδιαίτερες ικανότητες*. Ως αποκορύφωμα της δημιουργίας μας, συγγράψαμε το ομαδικό μας παραμύθι, με τίτλο: *‘Πάμε μια βόλτα στο χρόνο;’*

Και βέβαια, αφού ξεκινήσαμε επικοινωνώντας με το σχολικό παρελθόν, τελειώσαμε ...ξανά επικοινωνιακά. Παρουσιάσαμε τα παραμύθια μας και σε συγκεντρωτικό λεύκωμα, που καταθέσαμε στη δανειστική μας βιβλιοθήκη και στη σχολική ιστοσελίδα αλλά και με αφήγηση στους μαθητές των άλλων τάξεων του σχολείου μας. Ίσως κι εμείς με τη σειρά μας να **παρωθήσουμε** κάποιους άλλους μαθητές στο μέλλον!

Αναστασία Ν. Μαργέτη

EINAI ONEIPO;

Μια φορά κι έναν καιρό ο Βιομίδης Μίδης, ένα αγόρι καλό κι έξυπνο, είχε πάει για ποδήλατο με τους φίλους του. Ξαφνικά, σκόνταψε σε μια μεγάλη πέτρα κι έπεσε. Όταν σηκώθηκε από κάτω, ήταν ήδη σ' έναν άλλο κόσμο.

Έμοιαζε σαν να βρέθηκε σε μια γλάστρα. Τα δέντρα είχαν γίνει λουλούδια, όπως μαργαρίτες, τριανταφυλλιές, βιολέτες, γαριφαλιές. Ο Βιομίδης τρόμαξε κι άρχισε να τρέχει, για να βρει την έξοδο. Όμως, στη μέση της διαδρομής, είδε τεράστια σκουλήκια και μυρμήγκια να προσπαθούν να τον περικυκλώσουν. Ευτυχώς τους ξέφυγε!

Μετά είδε μια τεράστια μέλισσα κι άρχισε να παλεύει μ' αυτήν. Κατά λάθος σκόνταψε πάλι σε μια πέτρα και, μόλις σηκώθηκε, ήταν πάλι στον αληθινό κόσμο. Πήρε αμέσως το ποδήλατό του κι έφυγε.

Σερλήν Ν.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΓΟΡΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια φάρμα. Ήταν κι ένα αγόρι, που ταξίδευε σε πολλές περιοχές, επειδή ήταν φωτογράφος. Δεν είχε πάει όμως, στη φάρμα. Όταν πήγε, είδε τα ζώα να είναι σκοτωμένα, τα φυτά ξεραμένα και τα δέντρα να μην έχουν φύλλα. Το αγόρι λυπήθηκε πολύ. Η γιαγιά του του είχε μιλήσει γι' αυτό το μέρος, δεν είχε καταλάβει, όμως, ότι ήταν αληθινό. Το αγόρι έβαλε ένα χεράκι και όλα έγιναν καλά.

Σκέφτηκε μια ωραία ιδέα, για να γυρίσει ο κόσμος πίσω στη φάρμα. Σκέφτηκε να βάλει κούνιες, να γίνει το μέρος σαν λούνα παρκ. Το έφτιαξε και όλοι οι άνθρωποι ήρθαν. Ηρθε και ο ιδιοκτήτης και ρώταγε το αγόρι.

Ιδιοκτήτης: Γεια σου, εσύ έκανες έτσι τη φάρμα μου;

Αγόρι: Ναι, εγώ την έκανα. Εσύ είσαι ο ιδιοκτήτης της φάρμας;

Ιδιοκτήτης: Φυσικά, εγώ έφερα τα ζώα.

Αγόρι: Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;

Ιδιοκτήτης: Και βέβαια!

Αγόρι: Πάρε πίσω τη φάρμα σου.

Ιδιοκτήτης: Εντάξει.

Αγόρι: Μπορώ να φωτογραφίσω τη φάρμα σου;

Ιδιοκτήτης: Και βέβαια!

Μπέμπιλιν Λ.
Χαμπίμπα Ρ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στην Κοσμεντία μια γυναίκα, η Ελένη. Η Ελένη είχε πέντε παιδιά, τον Πέτρο, το Σταύρο, το Φώτη, τον Σπύρο και τον Άγγελο. Η οικογένεια ζούσε ευτυχισμένη, μέχρι που ο μπαμπάς των παιδιών αρρώστησε βαριά και πέθανε. Τότε η Ελένη αναγκάστηκε να μένει σε μια παλιά αποθήκη, λόγω οικονομικών προβλημάτων. Τα παιδιά της, όμως, δε στενοχωριούνταν, γιατί ήξεραν πως η μαμά τους τα αγαπούσε και έκανε γι' αυτά ό,τι μπορούσε.

Μια μέρα η Ελένη πήγε στη δουλειά της. Τότε είδε μια γυναίκα, που της έδωσε κάτι κουρέλια.

-Ευχαριστώ, είπε η Ελένη.

- Δεν κοστίζει, χαρίζεται!, είπε η γυναίκα με καλοσύνη κι έφυγε τρέχοντας. Η Ελένη μόλις άνοιξε την τσάντα, είδε τα κουρέλια.

- Μου έφταναν τα δικά μου, δεν έφερνες κανένα ρούχο; είπε η Ελένη. Όταν τελείωσε τη δουλειά, φόρεσε τα κουρέλια και τότε... βρέθηκε σ' έναν κόσμο απίστευτο! Τα κουρέλια γίνανε ρούχα και τα παιδιά, επίσης, ήταν ντυμένα με ρούχα κι όχι με σκισμένα κουρέλια. Επιτέλους, όλα είναι κανονικά και δεν είναι όνειρο! Τώρα αυτή η οικογένεια θα είναι ευτυχισμένη.

Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ ΛΑΓΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα χωριό, στο οποίο δεν ήξεραν για το Πάσχα. Μια μέρα, λοιπόν, ένα κοριτσάκι, που το έλεγαν Μαρία, πήγε στο δάσος για να βρει τροφή. Εκεί άκουσε έναν θόρυβο και τον ακολούθησε. Έκπληκτη, είδε ένα πλάσμα, δηλαδή έναν λαγό, και γύρω του πολύχρωμα αυγά.

Η Μαρία έτρεξε στο χωριό και είπε στους γείτονες τι είδε. Εκείνοι γέλασαν και τότε η Μαρία τους είπε:

-Άμα δεν με πιστεύετε, ελάτε αύριο μαζί μου, για να δείτε! Αυτοί συμφώνησαν.

Το επόμενο πρωί, όταν πήγαν στο δάσος, δεν είδαν τίποτα και θύμωσαν πολύ. Ξαφνικά, όμως, άκουσαν κάτι και ακολούθησαν το θόρυβο. Όταν είδαν το ζωάκι, έμειναν έκπληκτοι και ζήτησαν συγγνώμη απ' τη Μαρία. Ονόμασαν το πλάσμα 'πασχαλινό λαγό'. Από τότε, όταν ήταν Απρίλιος, γιόρταζαν το Πάσχα.

Ρόβικ Τζ.

Σεριλύν Ε.

Η ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα παιδί, ο Μαρίνος, που το κάλεσαν σ' ένα αποκριάτικο πάρτι. Ο Μαρίνος αποφάσισε να ντυθεί κλόουν.

Στο πάρτι είδε έναν κύριο με μπαλόνια. Ζήτησε στη μαμά του να πάρει πέντε μπαλόνια. Μόλις τα πήρε, πέταξε ψηλά. Τότε τον είδαν όλοι και ξαφνιάστηκαν.

Εκεί βρήκε πέντε πεταλούδες και τις έκανε φίλες του. Εκείνος τους είπε την ιστορία του κι αυτές του πρότειναν να τον πάνε σπίτι του. Όταν έφτασαν, του έσκασαν τρία μπαλόνια και του έμειναν τα δύο. Τότε αμέσως προσγειώθηκε στην καμινάδα του σπιτιού του.

Είπε στην μαμά του την ιστορία κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Ενώ εάν δεν υπήρχαν οι πεταλούδες, ακόμη στον ουρανό θα ήταν!

Οδυσσέας Π.

Ανιρέλ Ρ.

Μαμά, πού είσαι ;

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μαμά δελφίνι με το δελφινάκι της. Ζούσαν ευτυχισμένοι στο μεγάλο ωκεανό.

Μια όμορφη και συνηθισμένη μέρα το δελφινάκι και η μαμά του έπαιζαν κρυφτό. Κάποια στιγμή το δελφινάκι χάθηκε. Η μαμά του έψαχνε γι' αυτό τρεις μέρες και τρεις νύχτες.

Το δελφινάκι αυτές τις ώρες είχε ρωτήσει όλα τα ψάρια της 1^{ης}, της 2^{ης}, της 3^{ης} και της 4^{ης} θάλασσας (από τις επτά). Είχε ρωτήσει φώκιες, αστερίες, λογής – λογής ψάρια, σφουγγάρια, μαλάκια, σκουλήκια, ακόμα και δελφίνια. Κανείς δεν είχε δει τη μαμά του.

Αλλά και η μαμά του είχε ρωτήσει όλους αυτούς που είχε ρωτήσει και το δελφινάκι της. Κάθε ένας της έλεγε προς τα πού πήγε το μικρό της. Κι έτσι δε σταματούσε να το ψάχνει.

Κάποια στιγμή, το δελφινάκι πήγε στην περιοχή των καρχαριών. Μετά από λίγα λεπτά που προσπαθούσε να καταλάβει πού βρισκόταν του επιτέθηκαν οι καρχαρίες. Το δελφινάκι τότε φοβήθηκε τόσο που ούρλιαζε από το φόβο του. Τότε η μαμά του, που τριγυρνούσε εκεί κοντά, το άκουσε και ζήτησε βοήθεια. Αμέσως όλα τα ψάρια ήρθαν για να την βοηθήσουν.

Τελικά οι καρχαρίες έφυγαν απ' τον φόβο τους. Από τότε δεν τους ξαναενόχλησαν, και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Γιώργος Χ.

Γιάννης Κ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΕΣ ΨΑΡΟΒΑΡΚΕΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δυο, όχι ολοκαίνουριες αλλά παλιές βάρκες. Ο ψαράς που τις είχε, δεν μπορούσε να πιάσει κανένα ψάρι, οπότε τις παράτησε. Οι βάρκες ήταν πάρα πολύ λυπημένες, ειδικά όταν έβλεπαν τις άλλες βάρκες χαρούμενες, που ταξίδευαν στην καταγάλανη θάλασσα.

Το χειμώνα εκείνο έπεσε πάρα πολύ χιόνι και το κρύο ήταν τσουχτερό. Οι βάρκες δεν άντεχαν άλλο, ήταν έτοιμες να καταστραφούν, κινδύνευαν και φοβόντουσαν. Πέρασαν μέρες και νύχτες ώσπου έπιασε θαλασσοταραχή. Θα είχαν καταστραφεί σε ένα λεπτό αλλά ήρθε ένας μάστορας αμέσως και τις επισκεύασε. Μετά απ' αυτό, έγιναν δυο λαμπερές βάρκες.

Ο ψαράς, όμως, ήταν στενοχωρημένος και ήθελε πίσω τις δυο βάρκες. Έτσι πήγε και τις πήρε αμέσως!!! Κι έζησαν αυτοί караβοκαλά κι εμείς караβοκαλύτερα.

Κρίστιαν Κ.
Αντώνης Λ.

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Μια φορά και έναν καιρό, στην άκρη του κόσμου υπήρχε ένα δάσος πολύ πολύ μεγάλο, σχεδόν τρομακτικό, που δεν είχε καταφέρει να το διασχίσει κανείς από τη μια άκρη του έως την άλλη. Το έλεγαν Μαγεμένο. Τα δέντρα του είχαν ύψος 10 μέτρα και καθώς ήταν πάντα φθινόπωρο, τα φύλλα τους είχαν κιτρινίσει ενώ κάποια είχαν μείνει με γυμνά κλαριά.

Μια συννεφιασμένη μέρα του Οκτώβρη τα γκρίζα σύννεφα του ουρανού πύκνωσαν και σύντομα οι σταγόνες της βροχούλας έκαναν την εμφάνισή τους. Βροχούλα ήρεμη, βροχούλα σύντομη αλλά αρκετά ικανή, ώστε να δροσίσει τα διψασμένα δέντρα. Ξαφνικά, μια γυναίκα με άσπρα ρούχα και μαντίλι στο κεφάλι εμφανίστηκε. Φάνηκε να έχει χάσει το δρόμο της. Περιπλανιόταν ώρες στο δάσος. Τι να έπαχνε άραγε;

Τότε έγινε κάτι αναπάντεχο, κάτι σχεδόν μαγικό. Μια φωνή από το πιο ψηλό κλαδί ενός δέντρου ακούστηκε:

-«Ποια είσαι εσύ και τι γυρεύεις στο δάσος μας;»

Η γυναίκα κοίταξε ξαφνιασμένη και είδε έναν όμορφο, μεγάλο, βασιλικό αητό να της μιλάει από την κορυφή.

-«Είμαι η Καλή Μάγισσα Ίριδα. Και συγγνώμη αν είμαι τόσο αναστατωμένη αλλά ψάχνω να βρω το γλυκό αηδόνι, που το έσκασε από το κάστρο. Αυτό το αηδόνι είναι το αγαπημένο της πριγκίπισσας Μαρίζας. Της το έκανε δώρο ο μπαμπάς της για τα 18^α γενέθλιά της και από τότε είναι αχώριστοι. Είναι ένα αηδόνι ξεχωριστό».

-Τι το ξεχωριστό έχει; ρώτησε ο αητός.

- Όποτε τραγουδάει, όλοι είναι χαρούμενοι στο βασίλειο. Αν όμως σταματήσει να κελαηδάει, τότε όλοι βυθίζονται σε βαθιά θλίψη. Η αδερφή μου, η κακιά μάγισσα Φρίκη, δε θέλει να βλέπει ανθρώπους ευτυχισμένους, της αρέσει να σπέρνει την κακία, τη ζήλεια και τη στενοχώρια και έτσι μια μέρα φυλάκισε το αηδόνι σε ένα κλουβί και το εξαφάνισε. Από τότε η πριγκίπισσα κλαίει ασταμάτητα και όλοι οι υπήκοοι τσακώνονται μεταξύ τους και έχουν πόλεμο. Ο βοηθός μου, το σκιουράκι, μου είπε πως το έφερε σε αυτό το δάσος αλλά ψάχνω τόσες ώρες και δεν έχω δει ούτε έχω ακούσει τίποτα. Μήπως εσύ μπορείς να με βοηθήσεις;

- Και εμείς εδώ είμαστε μαγεμένοι. Είναι συνέχεια φθινόπωρο και βρέχει και κανείς δεν είναι ευτυχισμένος. Ξέρω μια κρυψώνα στο βάθος αυτού του δάσους, εκεί που δεν έχει πατήσει κανένας μέχρι σήμερα, όπου, μάλλον, βρίσκεται αυτό που ζητάς.

- Και πώς σε λένε;

- Με λένε Έρικ.

- Σε ευχαριστώ πολύ, Έρικ για τη βοήθεια.

Ο αητός της έδωσε οδηγίες και η γλυκιά μάγισσα Ίριδα ξεκίνησε ανυπόμονα. Ο αέρας και η βροχή ξαφνικά δυνάμωσαν, γιατί η κακιά Φρίκη είχε μάθει τα σχέδια της αδερφής της και βάλθηκε να τη σταματήσει.

Η μαγισσούλα μας όμως δεν σταματούσε. Τα κλαδιά των δέντρων γρατζούνιζαν το πρόσωπό της και το κρύν του φθινοπώρου έσκιζε το δέρμα της. Αλλά εκείνη τα κατάφερε και έφτασε στο πιο βαθύ σημείο. Εκεί την περίμενε μια ακόμη έκπληξη. Ένας δράκος φύλαγε το κλουβί με το μαγικό αηδόνι. Ένας δράκος που έβγαζε φωτιές από το στόμα του και που δεν την άφηνε να πλησιάσει. Δεν υπήρχε τρόπος να φτάσει στο αηδόνι.

Και εκεί που νόμιζε πως όλα είχαν τελειώσει, εμφανίστηκε ο Έρικ, ο αητός που είχε συναντήσει πιο πριν. Αλλά δεν ήταν μόνος του. Μαζί του είχε όλους τους αητούς του δάσους. Η μάγισσα Ίριδα πέταξε στην πλάτη του αητού και έριξε πάνω στο δράκο μια σκόνη υπνωτική, που τον έκανε να πέσει

σε βαθύ ύπνο. Γρήγορα γρήγορα ελευθέρωσαν το αηδόνι και έπειτα πέταξαν πίσω στο βασίλειο.

Το αηδόνι βρήκε επιτέλους τη φωνή του και μαζί του η πριγκίπισσα Μαρίζα και όλο το βασίλειο ξαναβρήκαν τη χαρά και την ευτυχία. Ο πόλεμος σταμάτησε και όλοι ήταν χαρούμενοι και μονιασμένοι. Ο αητός, που ήταν και αυτός μαγεμένος, έγινε ένας όμορφος πρίγκιπας και παντρεύτηκε τη γλυκιά πριγκίπισσα. Η μάγισσα Ίριδα έμεινε για πάντα στο παλάτι δίπλα τους. Το Μαγεμένο Δάσος απέκτησε ζωή και τα πλάσματά του ήταν και αυτά χαρούμενα. Και αν αναρωτιέστε για το τι απέγινε η μάγισσα Φρίκη, ε... να σας πούμε ότι αυτή έσκασε από το κακό της, όταν έπεσε μέσα στο μεγάλο καζάνι, που έφτιαχνε τα φίλτρα της δυστυχίας. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

Ειρήνη Τ.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΝΙΦΑΔΑΣ

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, στην πρωτεύουσα της όμορφης Γαλλίας, στο γνωστό μνημείο, που ονομάζεται ‘Πύργος του Άιφελ’, βρισκόταν ένα νεογέννητο μωρό. Βασικά, για να είμαστε ακριβείς, μια μικρή χιονονιφάδα. Εκεί ψηλά στην κορυφή, καθώς η μητέρα της μικρής την κρατούσε στην αγκαλιά της, ένας δυνατός άνεμος παρέσυρε τη χιονονιφάδα μακριά από την οικογένειά της.

Το ταξίδι της ήταν μακρύ και δύσκολο. Κατευθύνθηκε προς τη Γερμανία και προχώρησε προς την Αυστρία. Ύστερα πέρασε την Ουγγαρία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία και τη Μαύρη Θάλασσα κι έφτασε στην πρωτεύουσα της Ρωσίας, τη Μόσχα. Στο τέλος προσγειώθηκε πάνω σε μια γέρικη βελανιδιά, δίπλα σ’ έναν ποταμό.

Η μικρή χιονονιφάδα καρφώθηκε σε ένα από τα μυτερά κλαδιά της βελανιδιάς και πονεμένη, άρχισε να κλαίει. Η βελανιδιά συγκινημένη, έσκυψε και την αγκάλιασε με ένα από τα φύλλα της. Έτσι αποφάσισε να γίνει ο κηδεμόνας της. Μέρες και μέρες τη φρόντιζε. Την ξύπναγε τα πρωινά και την τάιζε με τα φύλλα της, την ξεδιψούσε με το νερό που απορροφούσαν οι ρίζες της και τα βράδια την κοίμιζε στη ζεστή της κουφάλα λέγοντάς της ιστορίες για πουλιά. Κι αν κρύωνε, τη σκέπαζε με τα τσόφλια των καρπών της.

Έτσι πέρασαν οι μέρες. Πέρασαν μήνες ολόκληροι, ώσπου έμεινε μόνο ένα φύλλο στη βελανιδιά. Εκείνη τη μέρα η βελανιδιά, ξέροντας ότι ο θάνατός της ήταν βέβαιος αν αποχωριζόταν το τελευταίο της φύλλο, είπε στην χιονονιφάδα πως βρέθηκε εκεί. Της είπε για το Παρίσι και στο τέλος, δίνοντάς της το τελευταίο της φύλλο της είπε:

-Πάρε αυτό, πήγαινε στην οικογένειά σου και μην κοιτάξεις ποτέ πίσω.

-Μα... απάντησε η χιονονιφάδα.

-Κάνε ό,τι σου λέω, αν με αγαπάς.

Και η χιονονιφάδα κλαίγοντας ξεκίνησε το ταξίδι της. Χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στον παγωμένο κορμό του άψυχου δέντρου.

Καθώς ταξίδευε, είδε ένα πουλάκι με την οικογένειά του. Το πουλάκι ήταν καλά, μα οι γονείς του πέθαιναν από το κρύο και την πείνα. Νιώθοντας ένα σφίξιμο στην καρδιά της, τους γύρισε την πλάτη, μα καταλαβαίνοντας τον πόνο του μικρού πουλιού, μιας και η βελανιδιά είχε πεθάνει για τους ίδιους λόγους, τους έδωσε το φύλλο. Το δέντρο της είχε δώσει ένα πολύ σημαντικό μάθημα, να θυσιάζει τη ζωή της για κάποιον που τη χρειάζεται.

Φτάνοντας στο Παρίσι, είδε χιλιάδες χιονονιφάδες να φεύγουν για τις κρύες χώρες. Ανέβηκε στον Πύργο του Άιφελ και συνάντησε ένα λυπημένο ζευγάρι. Μόλις την είδαν, άρχισαν να κλαίνε από συγκίνηση.

-Γλυκιά μου, εσύ είσαι;

-Σε μένα μιλάτε;

Κι έτσι της εξήγησαν ό,τι είχε γίνει, πως είναι οι γονείς της δηλαδή, και της είπαν ότι πρέπει να φύγουν για να μην λιώσουν. Μα τότε μια ηλιαχτίδα την τύφλωσε και, λιώνοντας στα χέρια των γονιών της, κοιμήθηκε βαθιά.

Ιωάννα Α.

Ναταλία Ζ.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια φτωχική γειτονιά ζούσε μια μαμά γάτα με δυο μικρά γατάκια. Δεν είχαν όμως τίποτα για να τραφούν και αφού πέρασαν λίγες ημέρες, εμφανίστηκε μια καλή κοπέλα, τα πήρε και τα περιποιήθηκε.

Τα γατάκια ήταν ευτυχισμένα μαζί με τη μαμά τους, ξάπλωναν σε μαλακά μαξιλάρια, έτρωγαν όσο έπρεπε, έπαιζαν συνέχεια κι έβγαιναν βόλτες γύρω από τ' άλλα σπίτια.

Είχε περάσει πια πολύς καιρός και βγήκαν να εξερευνήσουν τον κόσμο. Τότε τα γατάκια αποφάσισαν να αποχωρίσουν από τον Παράδεισο. Κι έτσι έφυγαν.

Μόλις το κατάλαβε η μαμά γάτα, έτρεξε χωρίς να υπολογίζει τίποτα, για να τα βρει. Η καλή κοπέλα που τα είχε πάρει, λυπήθηκε τόσο πολύ, που έκλαιγε για μια βδομάδα. Ευτυχώς, γύρισαν στο τέλος όλοι μαζί, σαν μια ευτυχισμένη οικογένεια!

Παναγιώτα Μ.

Νεφέλη Κ.